

Eva Andreas

Tunadalskyrkan 180318

Mark 14:26-15:15 "Jesu uppdrag och människornas förvirring"

Det är en oerhört naken och utlämnande skildring vi får del av i dagens texter, det handlar om svek, om manipulation, om hur lärjungarna får vara en del av det Gud skrivit om i profetiorna för länge sen, om hur makthavarna också får gå Guds ärenden, även om det verkar precis tvärtemot. Och mitt i allt finns Jesus, som i sin ensamhet och sårbarhet ändå följer sin kallelse- att gå den tyngsta vägen och dö för människans skull, och ge oss möjlighet till upprättelse och frälsning. Det är som vi sjöng nyss "Han gick in i vår kamp på jorden" och tog allt vårt på sig för att citera Jes 53:4 *Men det var våra sjukdomar han bar, våra plågor han led, när vi trodde att han blev straffad, slagen av Gud, förnedrad. 5 Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas, hans sår gav oss bot.*

Men om man skulle försöka sammanfatta allt som händer i dagens texter skulle jag vilja använda ordet "förvirring". Det var inte självklart att förstå och ta till sig allt som hände. Lärjungarna hade ätit påskmåltiden tillsammans med Jesus, en gemenskapens stund, och när de kommer därifrån säger Jesus: *Ni skall alla komma på fall ty det står skrivet, Jag skall dräpa herden och fåren skall skinngas* (ett citat från Sakarja). Det var ett otänkbart scenario för dem, för hur skulle de kunna lämna Jesus? Men lite längre fram i skildringen läser vi "*Alla d vs lärjungarna övergav honom och flydde.*"

Jesus var Gud men också människa med alla känslor som en människa har. Han visste vad som väntade men behövde ändå få mer kraft att orka. Så han tog med sig Petrus, Jakob och Johannes för att inte behöva vara ensam. De somnade, orkade inte vaka vid hans sida. Så han blev ensam i sitt livs svåraste stund. Ta denna bägare ifrån mig! Men inte som jag vill utan som du vill... Man kan ana lärjungarnas förvirring, dels därför att Jesus hade en sådan kamp, dels varför de inte kunde hålla sig vakna. Och Jesus ord kändes säkert som pilspetsar: *Vaka och be att ni inte utsätts för prövning. Anden vill men kroppen är svag.*

Petrus, som var lärjungarnas talesman och var den som tidigare hade bekänt att Jesus var Messias, bedyrade att han minsann skulle stå vid Jesu sida oavsett vad som hände. Så gick det några timmar och på

bakgården vid översteprästens hus greps han av den stora rädslan, av den stora förvirringen, och förnekade sin mästare tre gånger, till och med sade: Jag känner inte den mannen. Jesus hade förutsagt att det skulle ske och att innan tuppen galit två gånger skulle Petrus förneka. Och när Petrus hörde tuppens galande insåg han vad han gjort och brast i gråt. Store starke Petrus!

Översteprästen Kajafas, de andra tidigare översteprästerna, de äldste och de skriftlärda – d v s Judarnas religiösa ledare, som skulle vaka över att allt gick rätt till utifrån den judiska tron hade äntligen fått Jesus som fånge, genom Judas förräderi. Men nu visste de inte riktigt hur de skulle gå vidare. Vad skulle de egentligen anklaga honom för? Förvirringen var stor när de försökte få två vittnen att säga samma sak utan att lyckas, och även om viljan fanns hos dem som vittnade falskt så stämde inte deras vittnesmål ihop och frustrationen blev större och större. Så till slut ställer Kajafas en fråga direkt till Jesus: *Är du Messias den välsignades son? Och Jesus svarar: Det är jag. Och ni skall få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma bland himlens moln* – och nu överförde han profetian ur Daniels bok i gamla Testamentet på sig själv. Och äntligen fick de en anledning att döma honom. Han häddade – jämställde sig med Gud, utgav sig för att vara Messias. Och alla i högsta ledningen fann att han förtjänade döden, och började håna honom. Om han var Messias borde han veta vem som spottade på honom och slog honom, fast han hade förbundna ögon.

Men det fanns ett problem. De kunde inte själva döma någon till döden för att en gång för alla få undan Jesus, utan var tvungna att få hjälp av dem romerske landshövdingen eller ståthållaren, men han brydde sig inte om judarnas religiösa angelägenheter. Så han kunde inte döma Jesus för hädelse, för det fanns ingen romersk lag för det. Så till slut kom de på att de skulle anklaga Jesus för att han sagt att han var Judarnas kung, och då blev han plötsligt en politisk motståndare.

Men när Pilatus försökte få Jesus att erkänna var Jesus tyst och svarade inte på hans frågor, och Pilatus insåg att judarna kom med honom därför att de var avundsjuka på honom och för att han samlade många omkring sig. Men också Pilatus var rädd om sin makt, och istället för att ta sin förvirring och sina frågetecken på allvar försökte han skjuta ifrån sig beslutet till folket genom att ge dem möjlighet att frige en fånge. Och han trodde att de skulle välja Jesus

framför en mördare och upprorsman, Barabbas, men nu agerade överstepräster igen: Markus skriver: de hetsade upp folket till att begära att han skulle släppa Barabbas. och att han skulle korsfästa Jesus. Och då orkade Pilatus inte stå emot utan frisläppte Barabbas och dömde Jesus till döden genom korsfästelse, det grymmaste straffet de hade.

Trots all den förvirring som rådde, så var allt som hände svar på sådant som Gud hade sagt genom profeterna många år tidigare. Det finns åtminstone 25 profetior i olika böcker i vårt gamla testamente som talar om Messias, alltså Jesus och händelserna runt hans död. En del av dem kunde han kanske iscensatt själv, men de flesta hade han ingen möjlighet att påverka. Vi kommer aldrig att kunna förklara varför, men vi kan få del av verkningarna av det han gjorde.

Men vi kan också känna igen oss i de mänskliga reaktionerna i berättelsen. I förvirringen inför en del av det som händer, i viljan att stå vid hans sida, men också i besvikelsen över att inte alltid våga eller orka vara så frimodig i vittnesbördet som vi skulle vilja, att utmanas av det Jesus säger: *Vaka och bed att ni inte utsätts för prövning, anden är villig men köttet är svagt.* Och detta är ju något Jesus redan tidigare talat med sina lärjungar om när han lärde dem bönen Fader Vår, där ber vi om att inte utsättas för prövning utan att räddas från det onda.

Jesus vet vad det är att vara människa och kan därför också hjälpa oss när vi faller och inte orkar. Då vill han upprätta och ge nya möjligheter. Efter uppståndelsen när kvinnorna kommer till den tomma graven hälsar den uppståndne till Petrus – vilket måste ha betytt mycket för honom, och enligt Johannesevangeliet är han den förste att se in i den tomma graven. Och lite senare berättar Johannesevangeliet om hur Petrus tre gånger fick förklara sin kärlek till Jesus och fick full upprättelse. Och knappt två månader efter det som dagens texter beskriver som deras livs största nederlag var det de lärjungar som lämnade Jesus och flydde, som ställde sig upp och med andens kraft berättade om honom på alla kända språk, och Petrus som predikade så att åtminstone tretusen kom till tro på Jesus.

Det är inte kört om vi skulle hamna i en situation där vi tycker att vi sviker. Han vill lyfta oss upp och ge oss nytt förtroende och nya utgångspunkter. Inte på grund av vad vi kan eller inte kan, utan för

att han älskar, för att han vill visa sina möjligheter och har valt att använda oss människor för att föra hans budskap vidare.

Lärjungarna upplevde ett då och ett nu, och deras erfarenheter gjorde dem till slut mycket starkare än innan. De såg sin egen begränsning och Guds möjligheter. Efter uppståndelsen kom Jesus flera gånger till sina lärjungar för att förklara, för att visa på vad som hade hänt. Han gick igenom allt som stod om honom i skrifterna, vårt gamla testamente, och då lades alla pusselbitarna på plats. Vi har inte kvar den undervisningen men vi har kvar skrifterna och de lärde har gjort sammanställningar och gett också oss möjlighet att se och förstå. Det ger oss idag en möjlighet att läsa och förstå.

Paulus skriver i Fil 2 5Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus. 6Han ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud 7utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa 8gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. 9Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, 10för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, 11och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

AMEN